

Capitolul 4

Capitolul 4

Observații generale. În 1 Timotei 5.20 (vezi și Deuteronom 19.18-20; 21.18-24) citim: „Pe cei ce păcătuiesc, muștră-i înaintea tuturor, ca și ceilalți să aibă teamă”. În acest caz, dovedirea vinovăției înseamnă același lucru cu impunerea tăcerii? Nu; aici nu este vorba de slujbă. Față de vinovăția cuiva trebuie aplicat Cuvântul lui Dumnezeu, care poate „dovedi” și „curăți” răul înfăptuit. Cuvântul lui Dumnezeu trebuie cercetat și arătat persoanei în cauză ca să se convingă de păcatul comis.

Ce înseamnă „înaintea tuturor”? Este un păcat cunoscut în public, o necinstire făcută Domnului, care este cunoscută de toți, despre care adunarea a luat cunoștință. Atunci este valabil cuvântul: „Muștră-l înaintea tuturor”. Acest caz trebuie adus înaintea tuturor, pentru ca toți să se teamă.

Galateni 2.11-14. Aici este vorba de un păcat cunoscut, căci este scris: „...i-am spus lui Chifa înaintea tuturor”. Se poate întâmpla ca un păcat să nu fie cunoscut de cei din adunare, dar poate, de exemplu, să fie făcut cunoscut și răspândit de către niște vecini ai celui care l-a comis. Adunarea trebuie să cerceteze dacă lucrurile răspândite sunt adevărate și dacă ele lezează mărturia publică a adunării. Dacă lucrurile stau așa, atunci este necesară muștrarea în public. Adunarea care este într-o stare duhovnicească bună, va hotărî dacă este un păcat care cere o tratare publică sau nu.

Datorită unei stări duhovnicești pipernicite, „muștrarea înaintea tuturor” a celui care păcătuiește, rămâne mereu o problemă nerezolvată. În mijlocul credincioșilor nu este acel duh dumnezeiesc al sfințeniei care ar trebui să-i caracterizeze, și din acest motiv lipsește puterea duhovnicească pentru a pune păcatul în fața tuturor. „Înaintea tuturor” înseamnă în prezența tuturor credincioșilor. Este posibil să intervină ceva care trebuie să fie cunoscut și de cei care nu sunt în părtășie. Într-un asemenea caz este bine să fie și ei prezenți, astfel putând recunoaște că adunarea păstrează sfințenia în mijlocul ei. În general, este bine ca ceea ce nu este neapărat necesar să nu fie descoperit lumii. Lucrurile rele sunt spre rușinea noastră și nu trebuie duse mai departe. Noi trebuie să ne găsim după perdelele cortului întâlnirii, în prezența lui Dumnezeu și pe cei care sunt afară să nu-i invităm înăuntru. Nu au trecut credincioșii prin experiențe neplăcute datorită faptului că au purtat răul în afară, făcând astfel pe placul diavolului? Să presupunem că un frate sau o soră aude șoptindu-se un lucru despre cineva din adunare; ei la rândul lor spun mai departe, iar cel care ascultă spune la rândul lui mai departe. Este clar că se face lucrarea diavolului. Îmi amintesc despre un frate bătrân care atunci când făcea vizite spunea: „Nu ascult nimic. Să mergem la fratele sau sora de care vrei să-mi spui și acolo, în prezența lor, poți să-mi vorbești”. Să călcăm și noi pe astfel de urme!

În legătură cu disciplina este scris în 1Corinteni 5, să dăm afară „aluatul cel vechi” ca să fim „o plămădeală nouă, după cum voi sunteți fără aluat”. Când păcatul a devenit cunoscut trebuie să fim conștienți că suntem una cu el. Dacă unul din familia noastră a păcătuat purtăm cu toții acea rușine. La fel sunt lucrurile și sub aspectul părtășiei. Trebuie să ne rușinăm, mai întâi pentru că Domnul este dezonorat, dar să fim și conștienți că suntem cu toții întinați de o astfel de faptă și să ne smerim. Cred că de multe ori nu simțim această părere de rău. Trebuie să avem o unitate de simțăminte. Dacă un mădular suferă, toate măduarele suferă. Aici este vorba de un mădular care a necinstit pe Domnul, iar eu sunt părtaș la această stare rea. Trebuie să spunem: noi am păcătuat.

Dacă am recunoscut păcatul nu mai este altă cale de urmat decât „Înlăturați pe cel rău dintre voi”. Trebuie să fim o plămădeală nouă. Aluatul cel vechi trebuie să fie dat afară. Nu trebuie să îngăduim aluatului cel vechi să lucreze printre noi. Cred că aici este punctul sensibil unde vrăjmașul își desfășoară planul său: unii continuă să vorbească despre păcatul respectiv chiar și după exercitarea disciplinei, ceea ce arată că nu s-au identificat cu păcatul respectiv, considerându-l ca fiind al lor. În imaginile Vechiului Testament se vorbește despre lepră. Dacă lepra apărea într-o casă, trebuiau scoase pietrele din ea, curățiti pereții și tencuiți din nou, etc. Tencuiala, pietrele și lemnele care rezultau din această lucrare erau scoase afară din cetate (Levitic 14.33-34). Tot acel praf care se forma în urma scoaterii pietrelor și a curățirii pereților, trebuia măturat și înlăturat. Acest fel de acțiune ne lipsește de multe ori. Dacă aș vedea păcatul ca fiind al meu, nu aș mai vorbi despre el cu indiferență. În epistola lui Iacov capitolul 5.20, ni se arată calea pe care trebuie să mergem „... va acoperi o mulțime de păcate”. Nu trebuie nicidecum să tratăm vreun păcat cu ușurătate, însă, după judecarea lui în adunare, trebuie să încetăm să discutăm despre el. De la Genesa la Apocalipsa nu se găsește nici un verset care să permită unui frate sau unei surori să răspândească zvonuri. Totul trebuie să fie făcut cu temere de Domnul și evitându-se răspândirea chiar și a unor fapte dovedite ca fiind rele. Dacă am sta mai întâi de vorbă cu Domnul, nu s-ar mai auzi lucruri care nu trebuie răspândite. Adunarea nu poate îngădui ca cineva să frângă pâinea doar pe propria lui răspundere. Ea are responsabilitatea ca în mijlocul ei să nu fie nici un rău, iar când el apare, să-l înlăture.

Căile de cârmuire ale lui Dumnezeu nu se schimbă, deoarece nici Dumnezeu nu Se schimbă!

Există cazul celor ce s-au retras de la Masa Domnului pentru că un frate sau o soră au făcut ceva rău. Această situație arată că noi am luat în propriile mâini judecarea cazului fără să-i permitem adunării să facă acest lucru. Nu judecați singuri, ci aduceți înaintea fraților și lăsați timp adunării pentru cercetare; nu lucra în puterea ta proprie (vezi și Matei 18.15-17).

Dacă au loc adunări periodice de frați, sau dacă se ține o adunare deosebită a fraților, ei sunt împuterniciți să trateze un caz de disciplină după ce au stat înaintea Domnului, și în cazuri deosebite să-l prezinte și adunării. Un frate care nu participă, cu toate că ar putea s-o facă, dovedește că nu poartă pe inimă onoarea Domnului și bunul mers al adunării. El nu are starea duhovnicească necesară ca să poată purta pe inimă problemele adunării. Un astfel de frate este însă dator să accepte hotărârea luată de adunare. Un frate care nu are pe inimă bunul mers al adunării și nu ia parte la adunarea de rugăciune nu este destul de duhovnicesc pentru a lua o anumită poziție la adunarea de frați.